

ring, naar vi sørge for at skaffe saa megen Kontrol og Garanti som muligt, for det er nødvendigt. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) henviste til en Pjece af den tidligere Fattigborgmester Jacobi og citerede nogle Linier, som skulde godtgøre, at den Hjælp, der fra offentlig Side udredes til Børn, fødte udenfor Ægteskab, meget ofte ikke kommer Børnene til gode. Borgmesteren har i denne Pjece i stærkere Grad, end han har Ret til, villet hævde den Opfattelse, at denne Lov snarere gør Skade end Gavn. Det forekommer mig, at den Kritik, Fattigborgmesteren i dette Flyveskrift har rettet mod Loven og Lovgiverne, i lige saa høj Grad rammer ham selv for den Tid, han stod som Leder af Fattigvæsenet her i Byen. Thi det er sandelig dog Administrationens Pligt at sørge for, at f. Eks. ikke en Kvinde, som foretrækker en eller anden tilfældig løs Mandfolkeforbindelse, Aar efter Aar kan bruge de Penge, som udbetales hende i Bidrag til hendes Barn, til ham, til Sjøv og Fæst ude omkring. Jeg vil ikke sige, at det er let at konstatere disse Tilfælde, men de kunne dog konstateres. Jeg har gjort den Erfaring, at der egentlig ikke hos Myndighederne og ofte heller ikke hos Værgeraadene er synderlig Villie eller Energi til at efterspore disse elendige Forhold. Naar jeg taler med saa megen Varme om denne specielle Side af denne Sag, er det, fordi jeg personlig, som er kommen meget omkring i denne By — for øvrigt ogsaa paa Landet, idet man ofte har tilkaldt mig i Anledning af særlig daarlige Forhold vedrørende Børn —, har erfaret, at det næsten er umuligt at ruske Autoriteterne vaagne.

Jeg havde saaledes i Forgaars en Sag fra Vesterbro. En Kvinde, der har 3 Børn udenfor Ægteskab, og som faar udbetalt Alimentationsbidrag af det offentlige, er saa slap i sin Moral, at hun sender sin lille 5-aarige Pige ud paa Gaden udenfor Ejendommen, hvor hun bor — hun bor i Sakso-gade —, for at hun skal sige til Mandfolk, som gaa forbi: Moder er alene hjemme. Og denne lille Pige fortæller om Scener, udspillede i dette Hjem, som man ikke skulde tro, et Barn kender. Det vil blive vanskeligt, antager jeg, at faa disse Børn fjernet fra Hjemmet. Der skal skaffes nøjagtige Beviser for, at Forholdet er, som jeg har skildret. Det er meget vanskeligt at bevise, at en saadan Kvinde anvender de Penge, som Samfundet udbetaler hende til hendes Børn, til Forsørgelse af Mandfolk, til Brændevin og Sjøv paa Dansebuler i Stedet for til Brød. At en Moder bærer sig saaledes ad,

burde være nok til, at Børnene kunde tages fra hende. I en Artikel i de seneste Dage har Politiasistent Hakon Jørgensen fremsat en Udtalelse om Forbryderiskhedens Tiltagen i de senere Aar, og han konkluderer i, at det offentlige ikke gør tilstrækkeligt for at modvirke Forbryderiskheden, og han mener, det er Benaadningen, der er Skyld i, at Forbryderiskheden tiltager. Nej, den væsentligste Grund er, at Samfundet og Myndighederne ere alt for slappe overfor samvittighedsløse Forældre.

Det ærede Medlem fra Gudme (Ravn) har Ret i, hvad han sagde, at alle Børn skulle have Mad og Klæder. Hvorfor ikke gøre det til Pligt for Kommunerne at sørge for, at Børnene faa Mad og Klæder! Det behøver man for Resten ikke særlig at bestemme, for det staar i Grundloven, at de skulle have det, men naar der ikke destomindre er Børn, som savne baade Klæder, Mad og Beskyttelse, er det, fordi Myndighederne ikke opfylde deres Forpligtelser, og mange Gange fordi de ikke ere ruskede vaagne. Men skulle vi videre frem i den sociale Lovgivning om Børnene, maa vi være ubønhørlige i Kravet om, at de Mænd og Kvinder, som modtage Hjælp som Ret, ikke forbyrde sig mod deres Børn, at de i deres Livsførelse ikke komme i Strid med det Grundprincip, som ene hjemler dem Ret til at opdrage Børnene, nemlig, at Børnene ere Hovedsagen for dem.

Jeg vil fremhæve en Side af denne Sag, som mine Modstandere sjældent komme ind paa, naar de drøfte dette Spørgsmaal, nemlig, at der bydes disse fattige Enker, fraseparerede Kvinder og Kvinder, der have født et eller to eller flere Børn udenfor Ægteskab, saadanne Vilkaar, at de ere udsatte for Fristelser, som andre ikke ere udsatte for. Det er saaledes meget almindeligt, at Københavns Magistrat, naar en Enke med to eller flere Børn anmoder om Fattighjælp, siger: Ja, vi ville betale Huslejen, men ikke mere end højst 12 Kr. om Maaneden. Det er for Øjeblikket det normerede til en Enke med 3 Børn. Men hvor skal en Kvinde faa en ordentlig Lejlighed til 12 Kr. om Maaneden her i København? Forholdene ere ikke bedre i Provinserne og i Landkommunerne i mange Tilfælde. Der er dog Landkommuner, hvor Fattigplejen, som jeg tidligere har fremhævet, er langt fremme. Man kan ogsaa der bedre oversø Tingene, man kender der de enkelte Personer. I København er det umuligt for 12, ja endog for 15 Kr. at faa en ordentlig 2 Værelsers Lejlighed. Mange Gange gives der for øvrigt kun 8—9—10 Kr.